

ὥστε μόλις ἤδυνάτο νὰ βαδίξῃ εἰς ἄνθρωπος, τινὲς δὲ στενό-
τεραι ἀκόμη ἐν τῷ μέσῳ τοίχων ἄνευ θυρῶν καὶ παραθύρων,
πᾶσαι δὲ εἶχον δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ οἰκίας ὑψηλοτάτας διὰ μέ-
σου τῶν στεγῶν τῶν ὁποίων ἐφαίνετο μόλις μία λεπτή ται-
νία οὐρανοῦ. Αἱ οἰκίαι εἶχον ὀλίγα παραθύρα μὲ παχέα σι-
δηροφράγματα, μεγάλας θύρας μὲ πλῆθος τεραστίων ἡλῶν
καὶ αὐλὰς στενὰς καὶ σκοτεινὰς.

Ἐβάδισα ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν χωρὶς νὰ συναντήσω κανένα,
μέχρις οὐ ἔφθασα εἰς τινὰ τῶν κυρίων ὁδῶν, ἔχουσιν δεξιὰ
καὶ ἀριστερὰ μαγαζεῖα καὶ πλῆθος χωρικῶν, γυναικῶν καὶ
παιδίων.

Τὰ πάντα εἶνε ἀνάλογα πρὸς τὰς ὁδοὺς. Αἱ θύραι φαίνον-
ως παράθυρα, τὰ μαγαζεῖα ὡς μικροὶ θόλοι καὶ ἐντὸς αὐτῶν
βλέπει τις ὅλα τὰ ἰδιαιτέρα τῆς οἰκίας : τὴν τράπεζαν ἡτοι-
μασμένην, τὰ νήπια εἰς τὴν κοιτίδα, τὴν μητέρα κτενιζομέ-
νην, τὸν πατέρα ἀλλάσσοντα ὑποκάμισον. Τὰ πάντα κείνται
ἐκεῖ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Δὲν νομίζεις ὅτι εἶσαι εἰς πόλιν, ἀλλ' εἰς
οἰκίαν κατοικοῦμένην ὑπὸ μιᾶς μόνης μεγάλης οἰκογενείας.

Εἰσέρχομαι εἰς τινὰ ὁδὸν ὀλιγώτερον συγκαζομένην, ἄκρα
ἡσυχία βασιλεύει, τὸ βῆμά μου ἀντηχεῖ μέχρι τοῦ τετάρτου
πατώματος τῶν οἰκίων, γραῖά τις προβάλλει εἰς τὸ παρα-
θύρον. Διέρχεται ἵππος τις, νομίζεις ὅτι διαβαίνει ὀλόκληρος
ἴλη· πάντες προκύπτουν νὰ ἴδουν τί συμβαίνει.

Ὁ ἐλαφρότερος κρότος ἀντηχεῖ πανταχόθεν. Ἐὰν πέσῃ βι-
βλίον τι, ἐντὸς δωματίου τινὸς τοῦ δευτέρου πατώματος, ἐὰν
βῇ γέρον τις εἰς τὴν αὐλήν, ἐὰν γυνὴ τις φύσῃ τὴν
μύτην της κᾶπου, τὸ πᾶν ἀκούεται.

Εἰς μέρη τινὰ παύει αἰφνιδίως πᾶς θόρυβος, εἴσθε μόνος,
δὲν βλέπετε πλέον σημεῖον ζωῆς. Εἶνε οἰκίαι διὰ στρίγλας,
στραυροδόρμια διὰ συνωμοσίας, στενωποὶ ἀδιέξοδοι διὰ προ-
δοσίας καὶ δι' ἐγκλήματα, παραθυράκια διὰ συνεντεύξεις ἀ-
τίμων ἐρωμένων, θύραι ἀπαίσιαι, αἱ ὁποῖαι σὲ κάμνουν νὰ
ὑποπτεύσῃς κλίμακας μὲ κηλίδας αἵματος.

Καὶ ὅμως εἰς ὅλον τὸν λαβύρινθον τοῦτον τῶν ὁδῶν οὔτε
δύο δὲν ὑπάρχουν αἱ ὁποῖαι νὰ ὁμοιάζουν. Ἐκάστη ἔχει τι
τὸ ἰδιαιτέρον. Ἐδῶ μία ἀψίδα, ἐκεῖ μία στήλη, παρεκεῖ ἐν
ἀγαλμα.

Τὸ Τόλητον ἔχει ἀπείρους θησαυροὺς τέχνης. Ὀλίγον ἐὰν
ξυσθῶσι νὰ τεῖγῃ, ἀνακαλύπτονται πανταχοῦ μνημεῖα ὅλων
τῶν αἰώνων: ἀνάγλυφα, ἀρχαυρογρήματα, θυρίδες μαυριτανι-
καὶ, ἀγαλμάτια.

Τὰ ἀρχαῖα παλάτια ἔχουν θύρας μὲ γεγλυμμένας πλά-
κας ἐκ μετάλλου, μὲ ρόπτρα ἱστορικά, μὲ ἡλούς τορευ-
τοὺς, μὲ οἰκόσημα, μὲ ἐμβλήματα, καὶ σχηματίζουν ὠραίαν
ἀντίθεσιν πρὸς τὰς νεωτέρας οἰκίας μὲ τὰς παραδόξους καὶ
φανταστικὰς ζωγραφίας των. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα οὐδὲν ἀ-
φαιροῦσιν ἀπὸ τὴν σοβαρὰν καὶ μελαγχολικὴν ὄψιν τοῦ Το-
λήτου.

Ὅπου καὶ ἂν στρέψετε τὸ βλέμμα, ὑπάρχει κᾶτι τι ὅπερ
σὰς ἐνθυμίζει τὴν ὁχυρὰν πόλιν τῶν Ἀράβων. Ὀλίγον ἐὰν
ἡ φαντασία σας ἐργασθῇ κατορθῶναι νὰ ἀνασυνθέσῃ, μὲ τὰς
ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐναπολειφθείσας γραμμὰς, τὸ σχέδιον τῆς ἐκλει-
ψάσης εἰκόνας καὶ τότε ἡ αὐταπάτη εἶνε πλήρης. Ἐπανα-
βλέπετε τὸ μέγα Τόλητον τοῦ μεσαιῶνος καὶ λησμονεῖτε τὴν
ἐρημίαν καὶ τὴν σιγὴν τῶν ὁδῶν του. Ἀλλ' εἶνε αὐταπάτη
ὀλίγων στιγμῶν, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐπαναπίπτετε εἰς θλιβε-
ροὺς συλλογισμοὺς, καὶ δὲν βλέπετε πλέον ἢ τὸν σκελετὸν τῆς
ἀρχαίας πόλεως, τὴν νεκρόπολιν τριῶν αὐτοκρατοριῶν, τὸν
μέγαν τάφον τῆς δόξης τριῶν λαῶν.

Τὸ Τόλητον σὰς ἐνθυμίζει τὰ ὄνειρα τὰ ὁποῖα ἐπλαττεν
ἡ νεανικὴ φαντασία σας μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν μυθιστορη-
μάτων τοῦ μεσαιῶνος. Θὰ ἴδετε πολλακίς κατ' ὄναρ πόλεις
ἀμαυράς, περικυκλουμένας ἀπὸ βαθεῖας τάφρους, ἀπὸ τεῖχη
ὑψηλότερα, ἀπὸ βράχους ἀπροσίτους, καὶ θὰ διήλθετε διὰ
τῶν ἀνασπαστῶν ἐκείνων γεφυρῶν, καὶ θὰ εἰσέλθετε εἰς τὰς
σκοτίας καὶ χορταριασμένας ἐκείνας ὁδοὺς, καὶ θὰ ἀνεπνεύσατε

τὸν ὑγρὸν ἐκείνον ἀέρα τῆς φυλακῆς καὶ τοῦ τάφου. Ἐλοιπόν,
ὠνειρεύθητε τὸ Τόλητον.

Τὸ πρῶτον ἀξιοθέατον πρᾶγμα μετὰ τὴν γενικὴν ἀποψιν
τῆς πόλεως, εἶνε ἡ μητρόπολις, ἡ ὁποία θεωρεῖται δικαίως
ὡς μία τῶν ὠραιότερων τοῦ κόσμου.

Ἡ ἱστορία τῆς μητροπόλεως ταύτης, κατὰ τὴν παράδοσιν
τοῦ λαοῦ, ἀνέρχεται μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀποστόλου Σαν-
τιάγου, πρώτου ἐπισκόπου τοῦ Τολήτου, ὅστις ὑπέδειξε τὸ μέ-
ρος ὅπου ἀνηγέρθη, ἀλλ' ἡ κατασκευὴ τοῦ κτιρίου, ὅπως σή-
μερον θαυμάζεται, ἤρχισεν ἐν ἔτει 1227, ἐπὶ τῆς βασιλείας
τοῦ Ἀγίου Φερδινάνδου, καὶ ἐτελείωσε μετὰ ἐργασίαν σχεδὸν
συνεχῇ διακοσίων πενήτηκοντα ἐτῶν.

Ἡ ἐξωτερικὴ ὄψις τῆς ἀπεράντου ταύτης ἐκκλησίας δὲν
εἶνε οὔτε πλουσία, οὔτε ὠραία, ὅπως ἡ τῆς μητροπόλεως τῆς
Βούργου.

Ἐμπροσθεν τῆς προσόψεως ἐκτείνεται μικρὰ πλατεῖα καὶ
εἶνε τὸ μόνον μέρος, ἐξ οὗ δύναται τις νὰ περιβῇ διὰ τοῦ
βλέμματός μετὰ μέρος τοῦ κτιρίου.

Περίξ διέρχεται στενὴ τῆς ὁδοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας, ὅσον καὶ
ἂν στρέψετε τὴν κεφαλὴν, δὲν βλέπετε ἢ τὸ ὑψηλὸν τεῖχος,
ὅπερ περικλείει τὴν ἐκκλησίαν ὡς φρούριον.

Ἡ πρόσοψις ἔχει τρεῖς μεγάλας θύρας, ἐξ ὧν ἡ μία ὀνομά-
ζεται τῆς Συγχωρήσεως, ἡ ἄλλη τοῦ Ἰδοῦ καὶ ἡ τρίτη
τῆς Κρίσεως. Παρ' αὐτὴν ἐγείρεται ἰσχυρὸς πύργος ἀπολή-
γων εἰς ὠραῖον ὀκτάγωνον θόλον.

Ὅσον καὶ ἂν ἴδετε, περιελθόντες ἐξωθεν τὸ κτίριον, ὅτι
τοῦτο εἶνε μέγα, οὐχ ἥττον εἰσερχόμενοι καταλαμβάνεσθε
ὑπὸ ἄκρου θαυμασμοῦ, εὐθὺς δὲ μετὰ τοῦτο ὑπὸ ζωηρωτάτης
εὐχαριστήσεως, προερχομένης ἀπὸ τὴν ὁροσίαν ἐκείνην, ἀπὸ ἐ-
κείνην τὴν ἡσυχίαν, ἀπὸ τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην σκιάν καὶ ἀπὸ
μυστηριωδῆς τι φῶς, τὸ ὁποῖον εἰσδύον διὰ τῶν χρωματιστῶν
ὑάλων ἀναριθμητῶν παραθύρων, θραύεται εἰς χιλιάς ἀκτῖνας
κυανᾶς, κιτρίνας, ροδόχρους, διολισθαινούσας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀνά
τὰ τόξα καὶ τοὺς κίονας ὡς λωρίδες ἱριδῶς.

Ἡ ἐκκλησία ἀπαρτίζεται ἐκ πέντε μεγάλων ναρθήκων,
χωριζομένων ὑπὸ ὀγδοήκοντα ὀκτῶ κολοσσαίων κίωνων, ὧν
ἐκάστος σύγκειται ἐκ δεκαῆς στύλων ἀτρακτειδῶν καὶ συνε-
σφιγμένων ὡς μία δέσμη λογχῶν.

Ἐτερος ναρθὴξ τέμνει ὀρθογωνίως τοὺς πέντε τούτους, δι-
ερχόμενος μετὰ τοῦ μείζονος βωμοῦ καὶ τοῦ χοροστασίου,
ὁ δὲ θόλος τοῦ μεσαίου ναρθήκος ἐγείρεται μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ τῶν
ἄλλων, ὅστινες φαίνονται ὡς νὰ κύπτουν εὐλαβῶς πρὸ αὐτοῦ.

Τὸ ποικιλόχρουν φῶς καὶ τὸ ἀνοικτὸν χρῶμα τοῦ λίθου
προσδίδουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὄψιν τερπνὴν καὶ εὐχάριστον,
ἥτις μετριάζει τὴν μελαγχολίαν τῆς γοτθικῆς ἀρχιτεκτονι-
κῆς, χωρὶς οὐδὲν νὰ ἀφαιρῇ ἀπὸ τὴν αὐστηράν καὶ σοβαράν
αὐτῆς βαρύτητα.

Ἡ ἀπὸ τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως ἐκείνης μετάβασις εἰς τοὺς
ναρθήκας τῆς ἐκκλησίας ταύτης εἶνε ὡς ἡ ἀπὸ κρύπτης τινὸς
μετάβασις εἰς τινὰ πλατεῖαν.

Παρατηρεῖς περίξ, ἀναπνεῖς, αἰσθάνεσαι ὅτι ζῆς.

(Ἐπεται συνέχεια).

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

Π Υ Ρ Κ Α Ι Α

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα, περὶ τὴν πρώτην πρωϊνὴν ὥραν,
ὅλη ἡ πολίχνη ἐκοιμάτο· ἔγραφον ἐν τῷ θαλάμῳ μου, ὅτε
αἴφνης παρετήρησα ὅτι ὁ χάρτης ἐπορφυρώθη ὑπὸ τὴν γρα-
φίδα μου.

Ἰψώσα τοὺς ὀφθαλμούς· δὲν ἐφωτιζόμην πλέον ὑπὸ τῆς

λυχνίας, ἀλλ' ὑπὸ τῶν παρθύρων μου. Τὰ δύο μου παρθύρα εἶχον μεταβληθῇ εἰς δύο μεγάλους πίνακας ἐξ ἀχάτου ροδίνου, διὰ τῶν ὑποίων ἐχέετο περὶ ἐμὲ ἀλλόκοτος ἀντανάκλασις.

Τὰ ἤνοιξα, εἶδον ἔξω. Μέγας θόλος φλογός καὶ καπνοῦ ἔκλινεν ἄνωθ' ἐμὲ, εἰς μικρὰν ἀπ' ἐμοῦ ἀπόστασιν, μετὰ φρικώδους θορύβου. Ἦτο ἀπλουστατὰ τὸ ξενοδοχεῖον Π*, ἡ γαυροχάουσι, ἡ γείτων τῆς ἰδικῆς μου, ἥτις προσεβλήθη ὑπὸ πυρκαϊᾶς καὶ ἐπυρπολεῖτο.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ, οἱ ἐν τῷ πανδοχείῳ ἀφυπνίσθησαν, ἡ πολίχνη ὅλη ἦτο ἐπὶ ποδός, ἡ κραυγὴ: Πυρκαϊά! πυρκαϊά! (φάουερ! φάουερ!) ἐπλήρωσε τὴν παρχλίαν καὶ τὰς ὁδοὺς, οἱ κώδωνες ἐκρούοντο παταγωδῶς. Ἐγὼ, ἔκλεισα τὰ παρθύρα μου καὶ ἤνοιξα τὴν θύραν.

Ἄλλο θέαμα. Ἡ μεγάλη ξυλίνη κλίμαξ τοῦ γασχάουσι μου, ἡ συνορεύουσα σχεδὸν πρὸς τὴν πυρπολουμένην οἰκίαν καὶ φωτιζομένη ὑπὸ μεγάλων παρθύρων, ἐφαίνετο καὶ αὐτὴ ὅλη πυριφλεγῆς καὶ καθ' ὅλον τῆς κλίμακος αὐτῆς τὸ μήκος, συνωθούντο, συνεθλίβοντο καὶ συνωστίζοντο πληθύς σκιῶν, ἀποκομιζόντων ἀντικείμενα ἀλλοκότως διαγραφόμενα. Ὅλον τὸ πανδοχεῖον ἐτέλει μετανάστευσιν, ὁ εἰς μὲ τὰ νυκτικά του, ἄλλος μὲ τὸ ὑποκάμισον, οἱ ταξειδιῶται μὲ τὰς ἀποσκευὰς των, οἱ ὑπηρέται μὲ τὰ ἐπιπλά. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ φυγάδες ἀκόμη ἐκοιμῶντο. Οὐδεὶς ἐκρυγάζεν ἢ ὠμίλει. Ὡμοιάζον μὲ στρατιάν μυρμηκῶν.

Φρικώδης ἀναλαμπὴ ἐπλήρου τὰ μεταξὺ τῶν κεφαλῶν διαστήματα.

Ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ, διότι ἕκαστος ἐν τοιαύταις στιγμαῖς σκέπτεται περὶ ἰδίας διασώσεως, ὀλιγίστας εἶχον ἀποσκευὰς, διέμενον εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον καὶ ὁ μόνος κίνδυνος, ὃν διέτρεχον, ἦτο τὸ νὰ ἐπήδων ἀπὸ τοῦ παρθύρου.

Ἐν τούτοις ἐπῆλθε καταιγίς, ἔβρεχε κρουνηδόν. Ὡς πάντοτε συμβαίνει ὁσάκις βιζόμεθα, τὸ ξενοδοχεῖον βραδέως ἐκινεῖτο· καὶ ἐπῆλθε στιγμὴ φρικώδους συγχύσεως. Οἱ μὲν ἤθελον νὰ εἰσέλθουν, ἄλλοι νὰ ἐξέλθουν· τὰ μέγιστα ἐπιπλά ἐπιπτον βαρέως ἀπὸ τῶν παρθύρων, καταβιβαζόμενα διὰ σχοινίων· τὰ στρώματα καὶ τὰ δέματα τῶν ἀσπρορρούχων ἐπιπτον ἐξ ὕψους τῆς στέγης ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου· αἱ γυναῖκες ἦσαν περίτρομοι, τὰ παῖδιά ἐκλαιν· οἱ χωρικοὶ, ἀφυπνισθέντες ἐκ τοῦ κώδωνος, προσήρχοντο δρομαίως ἀπὸ τοῦ ὄρους, μὲ τοὺς μεγάλους των πῖλους ἀποστάζοντας καὶ τοὺς δερματίνους των κάδους εἰς χεῖρας.

Τὸ πῦρ εἶχεν ἤδη φθάσει εἰς τὸ ὑπερῶν τῆς οἰκίας καὶ ἐλέγετο ὅτι ἐπίτηδες ἐτέθη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Π*, περιπτώσει προσθέτουσα πάντοτε ἰδιόζων τι ἐνδιαφέρον εἰς πυρκαϊάν.

Αἱ ἀντλίας πάραυτα ἐφθασαν, οἱ πυροσβέσται ἐτέθησαν εἰς ἔργον καὶ ἐγὼ ἀνέβην εἰς τὸ ὑπερῶν, ἀπέραντον καὶ πολὺ πλοκον ἐκ ξυλείας διαμέρισμα, ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ὑπὸ πάσας τὰς πλακοστρώτους στέγας τῶν παρχαλίων τοῦ Ρήνου.

Ὅλη τῆς γείτονος οἰκίας ἡ ξυλινὴ ἔκλειεν ἐν μιᾷ φλογί. Ἡ ἀπειρομεγέθης αὐτὴ πυρίνη πυραμὶς, ἥς τὴν κορυφὴν ἔσειεν ὁ ἀνεμὸς τῆς καταιγίδος, ἔκλινε μεθ' ὑποκώφων κρότων ἐπὶ τῆς στέγης μας, ἀνημμένης ἤδη καὶ φλεγούσης ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Τὸ ζήτημα ἦτο σοβαρόν, ἂν τὸ πῦρ μετεδίδετο εἰς τὴν στέγην μας, δέκα οἰκίαι ἀναμφιβόλως, καὶ ἴσως τῇ συνεργείᾳ τοῦ ἀνέμου, τὸ τρίτον τῆς πόλεως θὰ ἐπυρπολεῖτο. Τὸ ἔργον ὑπῆρξε τροχῶν. Ἐδέησεν, ὑπὸ τὰ σφενδονιζόμενα πεπυρωμένα καρφία καὶ ἐν τῷ στροβίλῳ τῶν σπινθήρων, ν' ἀποσπᾶσθαι τὰς πλάκας μέρους τῆς στέγης καὶ νὰ κόψωσι τοὺς ἀνεμοδείκτας ἀπὸ τῶν φεγγιτῶν. Τὰς ἀντλίας θαυμασίως τὰς μετεχειρίσθησαν.

Ἀπὸ τοὺς φεγγίτας τοῦ ὑπερῶου ἔβλεπον ἐντὸς τῆς καμίνου καὶ εὐρισκόμην οὕτως εἰπεῖν ἐντὸς τῆς πυρκαϊᾶς αὐτῆς. Εἶνε τι φρικώδες ἄμα καὶ θαυμασίον πυρκαϊὰ ἐκ τοῦ σύνεργου θεωμένη. Οὐδέποτε εἶχον ἀπολαύσει τοῦ θεάματος — ἀφοῦ ἔτυχον ἐκεῖ, — ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας.

Ἐν τῇ πρώτῃ στιγμῇ, ὅτε βλέπει τις ἑαυτὸν ὥσει περιβαλλόμενον δι' αὐτοῦ τοῦ τερατώδους πυρίνου σπηλαίου, ἐνθα τὸ πᾶν φλέγει, ἀποστίλβει, σπινθηρίζει, κροτεῖ καὶ καταρρέει, ἀδυνατεῖ ν' ἀποκρούσῃ αἰσθημὰ τι ἀγωνίας ὅπερ τὸν καταλαμβάνει, φαίνεται ὅτι τὸ πᾶν ἀπώλετο καὶ οὐδὲν δύναται ν' ἀντιστῇ κατ' αὐτῆς τῆς φοβερᾶς δυνάμεως, ἣν ἀποκαλοῦσι πῦρ· ἀλλὰ μὲ τὴν ἄριζιν τῶν ἀντλιῶν, ἀνακτᾶται τὸ θάρρος.

Ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις μεθ' ὁποίας μανίας τὸ ὕδωρ προσβάλλει τὸν ἐχθρόν του. Μόλις ἡ ἀντλία, ὁ μακρὸς αὐτὸς ὄφας, ὅστις ἀκούεται ἀσθμαίνων κάτω εἰς τὰ σκότη, διεπέρασεν ἄνωθεν τοῦ ζοφεροῦ τοίχου τὸν ἐπιμήκη τράχηλόν της καὶ προέβαλε ἐν μέσῳ τῶν φλογῶν τὴν λεπτὴν της ὀρειχαλκίνην κεφαλὴν, ἐξεμεῖ μανιωδῶς ὑγρὸν χάλυβα ἐπὶ τῆς τρομερᾶς χυλιοκεφαλῇ χιμαίρας. Ἡ φλόξ, ἐξ ἀπροόπτου προσβληθεῖσα, ἐρύεται, ἀνορθοῦται, σκιρτᾷ φρικωδῶς, ἀνοίγει τεραστείους φαρυγγας πλήρεις ρουβινίων, καὶ λείχει μὲ τὰς ἀπειραριθμούς γλώσσας τῆς ὅλας τὰς θύρας καὶ τὰ παρθύρα ταῦτοχρόνως. Ὁ ἀτμός μινύεται πρὸς τὸν καπνόν· στρόβιλοι λευκοὶ καὶ μαῦροι ἀπάγονται ὑπὸ πάσης πνοῆς ἀνέμου, καὶ συνωθούνται ἐν τῷ σκότει καὶ ὑπὸ τὰ νέφη.

Ὁ συριγμός τοῦ ὕδατος ἀνταπαντᾷ εἰς τὸν μηχανισμόν τοῦ πυρός. Οὐδὲν τὸ φοβερώτερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον τῆς ἀρχαίας αὐτῆς καὶ αἰωνίου πάλης τῆς ὕδρας καὶ τοῦ δράκοντος.

Ἡ δύναμις τῆς ὑπὸ τῆς ἀντλίας σφενδονισθείσης ὑγρᾶς στήλης εἶνε τεράστια. Αἱ πλάκες καὶ αἱ κέρκμοι ὡς ψαῖε συντρίβονται καὶ διασκορπίζονται εἰς μικρὰ τεμάχια. Ἀφοῦ τέλος ἡ ξυλινὴ κατέρρευσε, μεγαλοπρεπῆς στιγμὴ καθ' ἣν ἡ πορφυρὰ πυραμὶς τῆς πυρκαϊᾶς ἀντικατέστη, ἐν μέσῳ τρομεροῦ θορύβου, ὑπὸ ἀπεράντου καὶ ὑψηλοῦ πτεροθυσάνου ἐκ σπινθήρων, ἐστὶν τις ἀπέμεινεν ὀρθία ἐπὶ τῆς οἰκίας δίκην μικροῦ λιθίνου πύργου. Τὸ ὕδωρ τῆς ἀντλίας, τὴν ἐρρίψεν ἐν τῇ ἀβύσσῳ.

Ὁ Ρήνος, τὰ χωρία, τὰ ὄρη, τὰ ἐρείπια, ὅλη ἡ περίξ τοποθεσία, ἡ προβάλλουσα εἰς ρῶς ἐξ αὐτῆς τῆς λάμψεως, ἐμινύοντο πρὸς τὸν καπνόν, τὰς φλόγας, τὸν ἀένναον κρότον τοῦ κώδωνος, τὸν θόρυβον τῶν τοίχων τῶν κρημιζομένων ὑπὸ τὸν ψωφῶν κρότον τοῦ πελέκειος, τὸν ὀρυγμόν τῆς καταιγίδος καὶ τὴν βοὴν τῆς πόλεως. Ἦτο οὕτως εἰδεχθῆς, ἀλλ' ὥραϊον.

Ἐάν τις παρητῇ τὰς λεπτομερείας, οὐδὲν τὸ παραδοξότερον αὐτῶν. Μεταξὺ στρόβιλου πυρός καὶ στρόβιλου καπνοῦ, κεφαλαὶ ἀνθρώπων προέβαλον εἰς τὸ ἄκρον κλίμακος. Διέκρινε τις αὐτοὺς χέοντας ὕδωρ ἐπὶ τῆς φλογός, ἥτις καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ ὕδατος παλαίει καὶ συστρέφεται καὶ ἐπιμένει.

Ἐν μέσῳ τοῦ φοβεροῦ χάους, ὑπάρχουσι μέρη ἀθύρβα, ὅπου μικραὶ ἡρεμοὶ πυρκαϊαὶ σπινθηρίζουσιν ἡπίας ἐντὸς γωνιῶν. Τὰ φύλλα τῶν παρθύρων, ἀπρόσιτα καταστάντα, ἀνοίγονται καὶ κλείονται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ὥραϊα κυναῖ φλόγας ἀναθρώσκουσιν ἐκ τῶν ἄκρων τῶν δοκῶν. Βαρύνει σάνιδες ἀποσπῶνται τοῦ ἄκρου τῆς στέγης καὶ μένουσιν ἀνηρτημέναι ἀπὸ τινος ἡλου, κυμαίνόμεναι ὑπὸ τῆς θυέλλης ὑπεράνω τῆς ὁδοῦ καὶ ὑπὸ φλογός κεκαλυμμέναι.

Ἄλλαι πίπτουσιν ἐν τῷ στενῷ μεταξὺ τῶν οἰκιδῶν διαστήματι σχηματίζουσαι πυρίνην γέφυραν. Εἰς τὸ ἐσωτερικόν τῶν δοματίων, αἱ ζωγραφισταὶ χάρτιναι ἐπιστρώσεις τῶν τοίχων ἐξαφανίζονται καὶ ἀναφάνονται διὰ μέσου τῶν φλογῶν. Ὑπῆρχεν εἰς τὸν τρίτον ὄροφον πενιχρὸν μεσότοιχον τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου ΙΕ' μὲ δένδρα καὶ ποιμένας, παλαῖσαν ἐπὶ πολὺ. Τὸ ἡτένιζεν μετὰ θαυμασμοῦ. Τέλος, μεγάλη φλόξ εἰσδρμησεν εἰς τὸν θάλαμον, ἥρπασε τὴν ἀτυχὴ τοποθεσίαν, καὶ ὁ Θύρσις μὲ χωρικὸν τὸν ἐναγκαλιζόμενον τὴν χωρικήν, καὶ ὁ Θύρσις μὲ τὴν Γλυκερίαν του ἀπέπησαν μετατραπέντες εἰς καπνόν. Πτωχόν τι κηπάριον, πληρωθὲν ὑπὸ ἀνημμένων ἀνθρώπων, ἐφλεγε κάτωθεν τῆς οἰκίας.

Νεκρά τις άκακία στηριζόμενη επί αναφλεγέντος κιγκλι-
δωτού επέμεινε να μη αναφθῇ καὶ ἔμεινεν ἄθικτος ἐπὶ τέσ-
σαρας ὥρας, σείουσα τὴν ὥραιν της πρατίνην κεφαλὴν ὑπὸ
βροχὴν σπινθήρων.

Προσθέσατε εἰς ταῦτα ξανθὰς τινὰς καὶ ὠχρὰς Ἀγγλίδας
ἡμιγύνους ὑπὸ τὰς φλόγας, παραπλεύρως τῶν ἀποσκευῶν
τῶν, βήματά τινὰ μακρὰν τοῦ πανδοχείου καὶ ὅλα τὰ παι-
διά τοῦ τόπου γελῶντα ἤχηρως καὶ πλήττοντα τὰς χεῖρας
ἐκάστην φορὰν, καθ' ἣν ἡ ἀντλία ἐσφενδόνιζεν ὕδωρ μέχρις
αὐτῶν καὶ θὰ ἔχητε εἰκόνα πληρεστάτην τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ
πανδοχείου Π*, εἰς Λόρχην.

Οἰκία φλεγόμενη, εἶνε πράγμα ἐκ τῶν συνήθων· ἀλλὰ τὸ
θλιβερόν ἐκεῖ μέρος τοῦ συμβάντος ἀπετέλεσεν ὁ θάνατος ἀ-
τυχῶς τινος.

Περὶ τὴν τετάρτην πρωΐαν ὥραν, ἡ πυρκαϊὰ εἶχε κατορ-
θῶθαι νὰ σβεσθῇ· τὸ γατοσχάους Π*, οὕτινος τὰ πάντα εἶχον
γίνει παρανόλωμα τοῦ πυρός, αἱ στέγαι, τὰ δάπεδα, αἱ κλί-
μακες, ἔλαμπε μεταξύ τῶν τεσσάρων τοῦ τοίχων καὶ εἶχον
κατορθῶσαι νὰ διασώσωμεν τὸ ἰδικόν μας πανδοχεῖον.

Τότε, καὶ σχεδὸν ἄνευ διαλείμματος, τὸ ὕδωρ διεδέχθη τὴν
πυρὰν. Σωρεῖα ὑπηρετριῶν, ψηκτρίζουσαι, σπογγίζουσαι, τρι-
βουσαι, ἐπλήρωσαν τοὺς θαλάμους καὶ ἐν διαστήματι βραχυ-
τέρῳ τῆς ὥρας, ἡ οἰκία εἶχε πληθῇ ἀπὸ ἄνω ἕως κάτω.

Τὸ περίεργον, ὅτι οὐδὲν ἐκλάπη. "Ὅλα τ' ἀντικείμενα, τὰ
ἐξαχθέντα ἐν βίᾳ ὑπὸ τὴν βροχὴν, ἐν μέσῳ τῆς νυκτός, μετὰ
θηρσκαυτικῆς εὐλαθείας ἐκομίσθησαν ἐκ νέου ἐντός, ὑπὸ τῶν
πτωχότατων χωρικῶν τῆς Λόρχης.

Σημειωτέον ὅτι τὰ τοιοῦτου εἶδους ἀπεικταῖα, δὲν εἶνε ἀ-
συνήθη ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Ρήνου, ὅπου αἱ ξύλιναί οἰκοδομαὶ
πλεονάζουσι.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον, παρετήρουν μετὰ τινος ἐκπλή-
ξεως εἰς τὸ ἰσόγειον τῆς πυρποληθείσης οἰκίας δύο ἢ τρία
δωμάτια κλειστά, τηρούμενα ὅπως ἀβλαβῆ, ὑπεράνω τῶν
ὁποίων ἡ πυρὰ εἶχε κάμει θραύσιν, χωρὶς νὰ τὰ προσβάλῃ.
Διηγούνται περὶ αὐτῶν ἐν τῷ τόπῳ τὴν ἐξῆς ἱστορίαν :

"Ἀγγλος τις πρό τινων ἐτῶν ἀφίκετο πολὺ ἄργα εἰς πανδο-
χεῖον τῆς Βραουδάχ, ἐδείπνησε καὶ κατεκλίθη. Ἐν μέσῳ τῆς
νυκτός τὸ πανδοχεῖον ἐπυρπολήθη. Ἐσπευσαν εἰς τὸν θάλα-
μον τοῦ Ἀγγλου. Ἐκοιμᾶτο. Τὸν ἀρύπνισαν. Τῷ ἐξήγησαν
τὰ διατρέχοντα καὶ τὸν παρώτρυναν εὐθὺς νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ
φύγῃ.

— Στὸν διάβολο ! εἶπεν ὁ Ἀγγλος, γι' αὐτὸ μ' ἐξυπνᾶτε !
Ἀφήσατέ με ἡσυχον. Εἶμαι κουρασμένος καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ κου-
νηθῶ. Ποίος ἐτρελλάθη καὶ νομίζει πῶς θὰ ἔτρεχα μετὰ τὸ που-
κάμισο στοὺς δρόμους τέτοια ὥρα ! Σβῦστε τὴ φωτιὰ ὅπως
μυρρίστε καὶ καληνύκτα.

Αὐτὰ εἰπὼν, ἐπανεκοιμήθη. Ἀδύνατον ἐστάθη νὰ τὸν πεί-
σουν καὶ βλέποντες τὸ πῦρ κάμνον προσόους, οἱ ἄνθρωποι ἔ-
φυγον, ἀφροῦ ἐπανεκλείσαν τὴν θύραν τοῦ ἀποκοιμηθέντος πά-
λιν Ἀγγλου.

Ἡ πυρκαϊὰ ὑπῆρξε μανιώδης· μετὰ πολλοῦ κόπου ἡδυ-
νήθησαν νὰ τὴν σβύσωσι. Τὴν ἐπαύριον, οἱ περιερχόμενοι τὰ
ἐρείπια, εἰσῆλθον εἰς τὸν θάλαμον τοῦ Ἀγγλου, ὃν εὗρον ἡμι-
εγερθέντα, τρίβοντα τοὺς ὀφθαλμούς ἐν τῇ κλίνῃ του, ὅστις
τοῖς ἔκραξε· χασμώντας εὐθὺς ὡς τοὺς εἶδε :

— Βρίσκεται, παρακαλῶ, ἐδῶ κανένα κόκκαλο τῶν ὑπο-
δημάτων :

Ἠγέρθη, προσγευμάτισε γενναίως καὶ ἐξηκολούθησεν ἀμέ-
ριμος τὴν πορείαν του. πρὸς ἄκραν οὐσαρέσκειαν τῶν παι-
διῶν τοῦ τόπου, ἅτινα ἠλπίζον ὅτι μετὰ τὴν μουμίαν τοῦ Ἀγ-
γλου θὰ ἔκαμνον ἕνα ὠραῖον ξηρὸν δῆμαρχον, ὡς ἀποκαλοῦσι
τὰ τοιοῦτά πτώματα ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ Ρήνου, ἵνα τὸν παρ-
εἶχον πρὸς θέαν εἰς τοὺς ξένους ἀντὶ τινων σελιδίων.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φυλλαδίου ἀρχόμεθα τῆς
δημοσιεύσεως νέου ἔργου εἰκονογραφημένου, τοῦ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ, πατρὸς, ὑπὸ τὸν τίτλον :

Ο ΛΗΣΤΗΣ

Ὁ ΛΗΣΤΗΣ εἶνε μυθιστορία σύντομος, ἀλλ' ἐκ-
τάκτου δραματικῆς δυνάμεως Ὁ ἥρωας τῆς δύνα-
ται νὰ καταταχθῇ μεταξύ τῶν ἐκλεκτοτέρων καὶ
τῶν ἄκρως κινούντων τὸ ἐνδιαφέρον προσώπων,
ἅτινα ἔχει δημιουργήσει ἡ πλουσία φαντασία τοῦ
ἀθανάτου ΔΟΥΜΑ. Αἱ εἰκόνες τοῦ νέου μυθιστορή-
ματός μας εἶνε ἐκτάκτως ὠραῖαι καὶ αἱ ὁποῖαι, πι-
στεύομεν, θὰ τέρψωσι τοὺς ἀπειροπληθεῖς ἀναγνώ-
στας ἡμῶν.

ΤΟΙΣ ΚΚ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΗΜΩΝ

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Ζ' ἔτους τῶν
«Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται θερ-
μῶς οἱ κκ. συνδρομηταὶ ἡμῶν ν' ἀποστείλωσιν ἐγ-
καίρως τὴν συνδρομὴν τῶν διὰ τὸ Η' ἔτος.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται καὶ οἱ ὀλίγοι καθυστε-
ροῦντες τὴν συνδρομὴν τοῦ παρελθόντος ἔτους νὰ
σπεύσωσι πρὸς ἀπότισιν αὐτῆς.

Ἡ Διεύθυνσις.

Κ Ο Μ Ψ Ο Τ Α Τ Ο Ι

ΚΑΙ

ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΟΙ

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

ΕΙΣ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Ὁδὸς Πρααστείου ἀρ. 10.

ΤΟΜΟΙ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ • Ἐκλεκτῶν Μυ-
θιστορημάτων • προηγουμένων ἐτῶν εὐρίσκον-
ται καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ ἡ-
μῶν, ὁδὸς Πρααστείου, ἀρ. 10.

Hebe's

Hair Restorer

Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν
τριχῶν. Δὲν εἶναι βαφή, ἀλλ' ἐπα-
ναδίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροίαν διὰ
τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβὴ οὐσίαν
περιέχει· εἶναι ἄχρουν καὶ διαυγὲς ὡς τὸ ὕδωρ.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ.

Εὐρίσκεται ἐν Ἀθῆναις μόνον εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον
τῆς «Κορίννης» ὁδὸς Πρααστείου ἀρ. 10 καὶ τιμᾶ-
ται ἐκάστη φιάλη **δραχμῆς ἑπτά**. (Διὰ τὰς ἐπαρ-
χίας δραχ. 8).

ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

ἀνακκινισθὲν ὁλόκληρον διὰ νέων καὶ ὅπως ἐκλεκτῶν καὶ δια-
φόρων εἰδῶν στοιχείων ἐκ τῶν Καταστημάτων τοῦ ρέκτου
κ. ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ, τοῦ ὁποῦ τοῦ στοιχειογυ-
τήρια διευθύνει ὁ κάλλιστος παρ' ἡμῖν τεχνίτης κ. Μηλιάδης,
ἀναλαμβάνει οἰκονομικῶς τυπογραφικὴν ἐργασίαν, ὑποσχόμε-
νον ἄκραν φιλοκαλίαν καὶ πρὸ πάντων

τιμὰς συγκαταβατικὰς.